

*** 1

— Не роби цього!

Права нога завмерла трохи вище рівня балки, над безоднею, у яку дівчина так хотіла зануритися.

— Вікс, благаю, не чини так зі мною!

Пелена в думках розвіялася. Відчуття, що тягнуло її кудись уперед, зникло. Реальність хльоснула по обличчю колючим поривом вітру. Заплакані очі нажахано розширилися, коли прийшло розуміння, що вогники внизу — це фари вервечок нічних авто.

Лисиця скрикнула й похитнулася. Руки злетіли врізнобіч у спробі втримати хисткий баланс. Ніл кинувся до неї.

Обидві ноги нарешті опинилися на металі. Дівчина міліметр за міліметром посунулась уздовж балки, крізь сльози заледве розрізняючи, на чому стояла. Плечі дрібно тремтіли, а погляд невідривно стежив за вулицею, що лежала за кілька десятків поверхів унизу.

Як вона забралася так високо? Вседаре милостивий, навіщо?

— Вікс, подивися на мене.

Лисиця нервово облизнула губи й насилу відірвалася від вируючої порожнечі під собою. Ніл простягав до неї руку, стоячи однією ногою на балці. Він дихав так само важко, як і дівчина.

Місячне світло сріблило прозорі змійки-доріжки, що розтягнулися його щоками.

— Іди до мене. Повільно.

— Ніле, я...— Вікс хапнула повітря. Вона хотіла запитати, як тут опинилася, але паніка перехоплювала подих.

— Спокійно. Дихай, — сказав тигр, хоча сам не відчував і краплі спокою. — Усе нормально. Просто ходи до мене.

Лисиця набрала в легені повітря, а потім повільно видихнула. Помаленьку, намагаючись не відводити погляду від друга, дівчина задріботіла балкою у зворотному напрямку, геть від прірви глибиною в тридцять шість поверхів. Прохолодний вітер розвіював її розрізану кофтину, змушуючи шкіру вкриватися сиротами. Він явно був проти, що його нічна компанія вшивається, так і не випробувавши на собі стрибок довжиною в життя.

За кілька кроків від бетонної підлоги Ніл схопив дівчину за рукав і рвонув у свої обійми. Обоє важко сповзли на коліна, ніби їх одночасно полишили сили. Вікс ткнулася носом у спортивку хлопця і схлипнула.

— Не знаю, як це сталося. Я ні про що таке не думала.

Вона пам'ятала свою квартиру, пам'ятала біль, що розпорював свідомість на клапті, а далі нічого. Ані тобі кошмару, ані шепоту, що справді могли підштовхнути її до самогубства.

Може, це на неї так вплинуло те, чим накачали в лабораторії? Вседаре, змилуйся... Тео стільки разів діставав її з того світу, а вона мало бездарно не прогавила свій шанс на життя. Нехай навіть без його втручання воно, можливо, буде неймовірно коротким.

Тео...

Різко відхилившись, тигр струсонув дівчину за плечі.

— Я інколи сумніваюся, що ти взагалі можеш думати, — прохрипів крізь зціплені зуби. — Гадаєш, відшкрібати твоє тіло від асфальту було б приємним заняттям? Чи для повного щастя я мав застати тебе ще в стрибку? Га? Закарбувати собі це на сітківці довіку? Що ти надала перевагу смерті над життям? Що пішла за ним, замість того щоб лишитися зі мною.

— Я не... Він тут ні до чого!

Хлопець ревнув і до болю стиснув її щоки. Лисиця розгублено закліпала, спробувала звільнитися від його долонь, але Ніл натиснув сильніше, змушуючи дивитися просто в позолотілі очі.

— Та невже? — гиркнув. — То, може, ти просто хотіла, щоб після цього я також головешки позбувся? Щоб ми затусили в Хелі всі разом? Блядь, Вікс, та що з тобою коїться?

Сіпнувши головою, дівчина таки звільнилася й відвела затуманений сльозами погляд. Ніл мав повне право лютувати, адже Вікс не просто зробила йому боляче, а ще й підставила його, не лишившись удома. Кров і Вогонь, вона тільки зараз пригадала погрозу Маркуса. Вікланці не пробачили б тигрові цього промаху. Вседаре милосердний, нехай вони нічого не дізнаються про цю дурнувату прогулянку. Нехай хоч Ніл залишиться цілим і неушкодженим.

Кілька знайомих хмарочосів привернули її увагу. Лисиця оглянула пейзаж іще раз. Долоні стиснулися в кулаки.

— Ти так розгарчався, — шморгнула носом, знову дивлячись у золотаві очі, тепер зі звинуваченням, що межувало з істерикою, — але як дозволив мені так далеко відійти від дому? Ти ж бачив, у якому стані я була! Хекси, Ніле, його кров на моїх руках! Кров... я бачила її на власній кухні! А ти мене там кинув! На хвилиночку, яка затягнулася хрін знає наскільки. Де ти був? Куди тебе тоді понесло?

Ніл пошарив рукою по запиленій долівці. За мить він жбурнув щось прямокутне Лисиці в груди з такою силою, що вона плюхнулася на зад, автоматично перехоплюючи руками незрозумілий предмет.

— То я тепер іще й винний у тому, що тебе діймає провина за смерть ікластого?!

Від ревіння Ніла заклало вуха. Тигр підхопився. Кулак в'їхав у найближчу залізобетонну колону з такою силою, що та переламалася навпіл і розлетілася на добрі три метри градом уламків. На збитих кісточках проступила кров.

—Стрижець тобі на вухо, Вікс! П'ять хвилин. Мене не було п'ять йобаних хвилин. Ти хоч знаєш, з якою швидкістю дремнула? Та я за тобою через пів Калейдоскопа гнався! Заледве наздогнав!

Лисиця зіщулилася. Голова винувато втиснулася в плечі. Руки міцніше перехопили паперовий зшиток, піднімаючи його перед себе, відгороджуючись ним, ніби щитом.

Тигр притулив збиті кісточки до лоба, розмазуючи кілька загуслих крапель. Зрештою видихнув крізь зуби, а потім розвернувся до подруги й простягнув руку, мовби це не його клинило кілька секунд тому. Вікс вагалася, але під напруженим поглядом усе ж прийняла долоню, підстрибуючи на ноги, ніби враз розпрямлена пружина.

Побоюючись, що Лисиця може втнути якусь чергову дурницю, тигр переплів їхні пальці. Його рука була гарячою, тисла занадто сильно. Вікс спробувала вивільнитися, але досягла протилежного—Ніл ще міцніше вчепився в її долоню. Зрештою дівчина слухняно закрокувала поруч, тепер маючи змогу як слід роздивитися предмет, яким у неї поцілили.

Хоч як дивно, в її руках був знайомий альбом у темно-зеленій палітурці. Якщо Вікс не зраджувала пам'ять, він лишався... у машині Тео.

—То ти кинув мене, щоб забрати цей хексів альбом?

—Не хотів, щоб він зник і поїздка втратила будь-який сенс. А ще... я думав, це зможе відволікти тебе,—пробурмотів Ніл невпевнено.

Вікс до крові вкусила себе за щоку, але це не допомогло стриматися. Таки звільнившись від хватки тигра, при цьому мало не вивернувши зап'ястка, вона, розгнівано тупаючи, віддалилася на кілька кроків і скрикнула:

—І хто тут із нас геній думки, бляха-муха? Звідки ти взагалі взяв, що дитячі каракулі олівцями зможуть мене відволікти? Мені був потрібен хтось поруч! Мені потрібен був ти! Ти, а не триклятий альбом!

Дівчина вимушено хапнула повітря, намагаючись утертися брудним рукавом. Ніл перед нею застиг. Його зіниці розширилися. Він відсунув її руку, узяв за підборіддя й підвів голову Віксени, цього разу майже ніжно. Шершавий язик пройшовся вздовж щоки, злизуючи сльози. Знову. І ще раз.

Дихання завмерло на губах. Вікс розгублено закліпала, а отямившись, штурхонула друга в груди. Долоня злетіла до обличчя, гидливо затираючи вологий слід.

—Ти що робиш?

Ніл заціпенів. Здрігнувся, аж гусяча шкіра вкрила оголені передпліччя. За кілька секунд його вуха побуряковіли. Кахикнувши, він опустив погляд на їхнє брудне взуття.

—Вибач, то інстинктивно,—тихо промимрив.—Просто... ненавиджу, коли плачеш. Ти не повинна плакати.—Хлопець замовк на мить, а потім уже впевненіше додав:—Віднині я завжди буду поруч. Допоможу тобі забути все те лайно, що сьогодні трапилося. Тебе більше ніхто не скривдить.

«Лайно трапляється?»—продзвеніло в голові Вікс розлюченим голосом, витісняючи геть нинішню образу й десяток запитань щодо поведінки тигра останнім часом. Реальність різко підмінили спогади. Спершу перед очима постала вікланка, яка дивилася на неї з ненавистю, а потім її заступив кадр акурат після пострілу. Ніби звинувачувальний перст, що вказував на вбивцю.

Вікс учепилася за руку Ніла. Дихання збилося. Очі знову зложилися. Здається, до списку її кошмарів після цієї ночі додався ще один, що приходитиме до неї не лише у снах, а й наяву.

Сприймаючи реакцію подруги як вимогу обіцянки, що він справді ніколи її не покине, тигр міцно притиснув дівчину до себе. Губи торкнулися темно-вишневої маківки.

—Ось побачиш, усе владнається.

Лисиця не відповіла. Намагаючись зрозуміти, чому втратила контроль, знову й знову прокручувала в голові події в лабораторії, знову й знову пригадувала рубінові очі, що за мить до того, як спогади обривалися, виглядали нажаханими. Вседаре мило-

стивий, якою ж почварою вона була глибоко всередині, якщо це перелякало навіть Тео...

За завісою огиди до себе Вікс незчулася, як вони вдруге за ніч опинилися перед її квартирою. Дівчина штовхнула двері, що так і лишилися незачиненими, клацнула вимикачем, щоб освітити кухоньку та вітальню, і пережила дежавю.

На бильці дивана, схрестивши витягнуті ноги та склавши на грудях руки, сиділа набурмосена копія Тео. Хіба що виглядала вона юнішою, витонченішою і мала чорне хвилясте волосся, що спускалося десь до середини шиї.

Зір розмився. Рука злетіла до рота, намагаючись приглушити схлип. Дівчина несвідомо подалася вперед, відкинула альбом на стіл і завмерла, пожираючи юнака широко розплющеними очима, зморгуючи сльози, щоб бачити чіткіше. Її пальці здригалися, ніби вона хотіла помацати вікланця, щоб пересвідчитись у його справжності.

Міні-Тео без різких рухів повільно встав і зробив кілька кроків назустріч, уважно спостерігаючи не так за дівчиною, як за тигром за її спиною. У погляді вікланця палахкотіло роздратування, хоча на обличчя лягла маска незворушності.

—Бляха, це ще що за вибрики? Скільки вас іще таких у вашому триклятому кровосмоктальному клані? Вас там що, клонують?—отруйно виплюнув Ніл.

Лазурові очі засвітилися, мов захід сонця, що віщував мороз.

—Х-хто ти-и?—пробелькотіла Лисиця, сковтуючи клубок, що не давав вимовити хоч трохи довше речення.

Юнак неохоче схилився в поклони, а потім підхопив долоню Вікс, недбало тикаючись губами в тильний бік. На лівій вушній раковині дзеленькнули сережки: крапля із ланцюжком, кілечко та кілька гвіздочків. Прикраси сяяли срібним блиском, проте, найімовірніше, були виготовлені з якогось аналога, адже метал не лишав по собі опіків.

Раптом вікланець застиг. Тіло різко напружилося так сильно, що на спині, навіть попри гольф і цупку жилетку, випірнули го-

стрі обриси лопаток. Рукі дівчини торкнулися видовжені ікла. Ніл підійшов ближче, збираючись схопити юнака за комір і пожбурити в прочинені балконні двері, та той уже подолав свій спалах голоду й вирівнявся, схилиючи голову ще раз.

—Перепрошую за свою нестриманість, *леді*,—промовив так шорстко, що дівчині стало не по собі.—Я—вікланський майстер Рафаель. Мене приставили наглядати за вами.

—А що ж той жінконенависник прислав таке тендітне створіннячко?—на губах Ніла грав презирливий оскал. Тигр обіперся боком об кухонний стіл і схрестив руки на грудях, вимагаючи відповіді на запитання.—Чому не Сніговиця? Здається, вона компетентніша для цього завдання. Чи у вас настільки вбого з кадрами, що навіть такі, як ти, потрапляють у список обраних?

Рафаель справді виглядав занадто вразливим. Він був більш ніж на голову нижчим за тигра, не мав аж такої розвиненої мускулатури, а великі лазурові очі, що насиченістю кольору нагадували очі сіамського кошеняти, лише поглиблювали контраст між ним, іншими вікланцями, Нілом і навіть Коліном, який також був сухоребрим. Юнак більше скидався на чоловічу версію Вікс, ніж на смертоносного вікланця.

—Ніле, перестань,—утрутилася Лисиця, повернувши собі голову.—Комплекція не завжди відіграє вирішальну роль.

—Якраз навпаки. Тебе має захищати хтось досвідчений і сильний. А цього я одним пальцем переламаю.

Ніздрі Рафаеля розширилися, втягуючи в легені максимум повітря. Райдужки запалали рівним червоним. Навколо дівчини сформувався прозорий м'який силовий кокон, що підштовхував її до ванної, подалі від рингу, на який повільно перетворювалася кухня. Ніл пригнувся, оголюючи одночасно і зуби, і кігті.

—Ніле, припини! Майстре Рафаелю, не треба!

Вікс штовхнула кулю долонями й одразу ж відсмикнулася. Доктор відлунював на шкірі електричними імпульсами. Тим часом Ніл задкував до вхідних дверей, ніби хотів мати місце для розгону. Рафаель недбало відкинув свою жилетку на диван.